

Behandling kan have store Betænkkeligheder, og at Følgen deraf vil blive, at den One vil synke ned i Uvirkosmhed, hvis det ikke alternerende skal blive et Medlem, eller at der vil blive en evig Riven mellem de To om at tage Ordet og Toilerne til sig; dette er nævnt aldeles eksempelsvis. Der er et andet Spørgsmaal, der har været underkastet forskjellige Meninger under Behandlingen i det andet Thing, og som, skøndt det, hvad jeg ikke i mindste Maade tager i Betænkning at sige, ingenlunde har været fyldestgjørende betragtet i Forhold til Sagens Bigtighed, dog har været megen Tvivl underkastet, i hvilket Omfang nemlig man kunde ønske en vis Grad Retshyndighed tilstede i disse Forligelsescommissioner, hvorved jeg skal bemærke, at jeg derved ingenlunde, ikke engang fortrinsvis, sigter til, at det skulde være nødvendigt for med nogen virkelig Nytte at kunne være Forligsmægler, at have en nogenlunde klar Overbevisning om, hvilket Udfald Sagen rimeligvis vilde faae, naar den kom for Domstolene, skøndt jeg ikke tager i Betænkning at sige, at jeg har affluttet mangfoldige Forlig, som til Syvende og Sidst ere blevne afflutede, idet jeg forestillede, at jeg qua Jurist omtrent kunde vide, hvad Resultat Domstolene vilde komme til, og at Vedkommende altsaa ligesaa godt kunde bøie sig for min Mening, som gjøre Befønligheder for at faae Domstolens at vide. Alt dette er imidlertid Bipuncter. Hovedsagen er derimod, at Forliget affattes saaledes, at det ikke bliver Kilde til større Tvist og Uenighed end den oprindelige Tvist, hvorom Sagen reiste sig, og saaledes at det baade belærer om og klarer det Rette, og ikke gjør det Rette i allerhøieste Grad forviklet. Dette er kun anført for at nævne enkelte Tilfælde, der kunde komme under Forhandling, og som ingenlunde have fundet deres Løsning. Det er ogsaa et stort Spørgsmaal, hvilken Incompatibilitet der skal være med Hensyn til Valget, om navnlig andre Embedsmand end Dommere og Sagsførere, hvis man vil kalde disse Sidste Embedsmand, skulde have Ret til at undslaae sig for Valget, eller om denne Ret kan tilkomme Andre. Dette er ogsaa nævnt ganske eksempelvis; thi jeg for mit Vedkommende vil hverken

ved denne første Behandling, eller ved de senere Behandlinger være istand til — og jeg troer, at der er mange andre Medlemmer, som vilde gjøre den samme Indrømmelse — at undergive denne Sag en saa fuldstændig Overveelse, som den fortjener, og som Landstinget sikkert kunde gjøre, dersom Sagen ikke var kommen nu i det aller sidste Dieblis, og det er derom, at Hovedbetragtningen dreier sig. Der er meget seent indkommet flere Love, med Hensyn til hvilke jeg tilfulde erkender, at der ikke var Andet at gjøre, end at antage dem; dette har jeg saaledes udtalt at være Tilfældet med Hensyn til Finantsloven, uden at dette kunde lægges noget Menneffe tillast, med Undtagelse naturligtvis af de afgangende Ministre — hvem imidlertid saameget er blevet lagt tillast, at jeg ikke skal forsøge det. — forsaavidt de have været Marsag i, at megen Tid er gaaet tilspilde ved, at de have forelagt Udfastet i en saadan Form, at det fordrer en total Omarbeidelse. Dette er ikke Tilfældet med det nærværende Forslag, og, dersom det havde været Vedkommende magtpaaliggende at faae det ud i denne Session, kunde de have fremmet det saa betimeligt i det andet Thing, at vi havde faaet den fornødne Andeel i dets Behandling. Dog det tilkommer os ikke at kritisere, men derimod vel at bedømme, om vi af den Grund ville give Udfald paa vor Andeel i Lovgivningsmagten med Hensyn til et Spørgsmaal, der i alleregentligste Forstand henhører under Landstinget, og heri kan jeg for mit Vedkommende ikke komme til det Resultat. Jeg gjentager den Paastand, at der ikke paa nogen Maade er nogensomhelst presserende Nødvendighed tilstede i saa Henseende, og, uagtet det er Noget, jeg nødig vil gjøre, skal jeg dog ligeoverfor et Vidnesbyrd, der er aflagt med ganske særligt Hensyn til Kjøbenhavn og nærmeste Omegn, aflægge det ligesaa vigtige Vidnesbyrd, at, dersom jeg ikke havde en dyb Overbevisning om dette Princip, og hvis jeg ikke havde et sikkert Haab om, at det i Tiden vilde bære velsignelsesrige Frugter, saa vilde jeg stemme imod Loven, og, dersom jeg skulde dømme fra den Kreds, hvorfra jeg har min Erfaring og, som Enhver vil kunne sige sig selv, med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal en